

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą łącznie pięć zarzutów:

W zarzucie pierwszym wnoszące odwołanie podnoszą naruszenie zasady domniemania niewinności i zasady rzetelnego procesu sądowego. Wnoszące odwołanie bronią się tym samym przed przyjętym przez Sąd podejściem, który uznał z góry decyzję Komisji w sprawie grzywny za słuszną i ostateczną, tak że wnoszące odwołanie mogłyby doprowadzić do uznania tej decyzji za błędną tylko wtedy, gdyby obaliły stwierdzenia Komisji za pomocą pełnego dowodu. Zdaniem wnoszących odwołanie narusza to art. 48 ust. 1 karty praw podstawowych w związku z art. 52 ust. 3 karty praw podstawowych i art. 6 ust. 2 EKPC.

W zarzucie drugim wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd błędnie zastosował art. 81 TWE (obecnie art. 101 TFUE). Sąd uznał w zaskarżonym wyroku, że poszczególne zachowania podlegają zakazowi porozumień ograniczających konkurencję, chociaż nie spełniały one znamion zarzucanego czynu. Ponadto Sąd – z naruszeniem reguł dotyczących ciężaru dowodu i zasady oceny dowodów – stwierdził, że wnoszące odwołanie dopuściły się naruszeń art. 81 TWE (obecnie art. 101 TFUE). W tym względzie Sąd dopuścił się wielokrotnie naruszenia prawa, dokonując błędnych stwierdzeń, przedstawiając opacznie dowody, kwalifikując błędnie z punktu widzenia prawa dowody i naruszając zasadę domniemania niewinności, jak również zasadę rzetelnego procesu sądowego.

W zarzucie trzecim wnoszące odwołanie podnoszą naruszenie przez Sąd zasady legalności kar i prerogatywy legislacyjnej („Wesentlichkeitsvorbehalt”). Ze względu na to, że Trybunał i Sąd nadal utrzymują, że 10 % granica grzywny określona w art. 23 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ stanowi pułap absolutny, a nie górny limit grzywien, w prawie Unii nie istnieją ramy prawne regulujące obliczanie wysokości grzywny z tytułu naruszenia art. 81 TWE (obecnie art. 101 TFUE). Ustalenie owych ram dla grzywien jest ze względu na prerogatywę legislacyjną zastrzeżone wyłącznie dla ustawodawcy i zamiast niego nie może tego uczynić Komisja.

Jako zarzut czwarty wnoszące odwołanie podnoszą dalsze naruszenia zasady legalności kar i zasady niedziałania prawa wstecz. Wnoszące odwołanie zarzucają, że również Sąd nie może określić grzywny w sposób prawidłowy wobec braku ram prawnych dotyczących grzywien. Ponadto wnoszące odwołanie zauważają, że poprzestanie na samej kontroli tego, czy Komisja przestrzegała własnych wytycznych, oznacza nieskorzystanie z uprawnień dyskrecjonalnych i tym samym stanowi naruszenie art. 31 rozporządzenia nr 1/2003. Wreszcie wnoszące odwołanie zarzucają naruszenie zasady niedziałania prawa wstecz, ponieważ Sąd potwierdził zastosowanie wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. do stanu faktycznego, który został w pełni zamknięty w 2005 r.

Jako zarzut piąty i ostatni wnoszące odwołanie podnoszą naruszenia zasady proporcjonalności. Po pierwsze, Sąd naruszył art. 49 ust. 3 karty praw podstawowych, ustalając dla wnoszących odwołanie współczynnik w wysokości 17 % zarówno w odniesieniu do wagi naruszenia, jak i „opłaty wejściowej”. Po drugie, wskutek naruszenia prawa poprzez uznanie, iż zachowania wnoszących odwołanie naruszają art. 81 ust. 1 TWE (obecnie art. 101 ust. 1 TFUE), Sąd przyjął błędny czas trwania naruszenia zarzucanego wnoszącym odwołanie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu; Dz.U. 2003, L 1, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof Amsterdam (Niderlandy) w dniu 25 lutego 2015 r. – Kawasaki Motors Europe NV/Inspecteur van de Belastingdienst/Douane

(Sprawa C-91/15)

(2015/C 146/33)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechtshof Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kawasaki Motors Europe NV

Strona pozwana: Inspecteur van de Belastingdienst/Douane

Pytanie prejudycjalne

Czy rozporządzenie Komisji (WE) nr 1051/2009 ⁽¹⁾ z dnia 3 listopada 2009 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej jest ważne?

⁽¹⁾ Dz.U. L 290, s. 56.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Nanterre (Francja) w dniu 26 lutego 2015 r. – Saint Louis Sucre SA, następcą prawnym Saint Louis Sucre SNC/Directeur général des douanes et droits indirects

(Sprawa C-96/15)

(2015/C 146/34)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de grande instance de Nanterre

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Saint Louis Sucre SA, następcą prawnym Saint Louis Sucre SNC

Strona pozwana: Directeur général des douanes et droits indirects

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 ust. 2 i 8 rozporządzenia Rady nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. ⁽¹⁾, stosowany w świetle motywów 9 i 11 tego aktu oraz wyroków *Zuckerfabrik Jülich I i II*, a także ogólnych zasad prawa wspólnotowego, a mianowicie zasady zakazującej bezpodstawnego wzbogacenia, zasady proporcjonalności i zasady swobody przedsiębiorczości, należy interpretować w ten sposób, że producent cukru ma prawo do zwrotu opłat produkcyjnych uiszczonych z tytułu ilości objętego kwotą cukru, która była jeszcze składowana w dniu 30 czerwca 2006 r., wobec faktu, że system opłat produkcyjnych nie został odnowiony po tej dacie mocą rozporządzenia Rady nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. ⁽²⁾?
- 2) a) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie prejudycjalne, czy podlegająca zwrotowi na rzecz producentów kwota opłat powinna zostać ustalona wyłącznie na podstawie ilości cukru składowanego w dniu 30 czerwca 2006 r.?

b) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na poprzednie pytanie prejudycjalne, czy ilość cukru przyjęta za podstawę wymiaru kwoty podlegających zwrotowi opłat powinna być oparta na zmianie stanu wspólnotowych zapasów cukru w okresie od 1 lipca 2001 r. do 30 czerwca 2006 r.?
- 3) Czy wysokość podlegających zwrotowi opłat może zostać prawidłowo obliczona poprzez pomnożenie stanu zapasów cukru uwzględnionego na podstawie odpowiedzi na drugie pytanie prejudycjalne przez średnią ważoną „średnich strat” stwierdzonych w okresie WOR 2001/2006, czy też powinna ona zostać obliczona inaczej, a jeśli tak to w jaki sposób?